



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **A. K.**
státní příslušnost Běloruská republika
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51 Vyšní
Lhoty 234
proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2024 č. j. OAM-309/BA-BA01-BA04-PS-
2024, o zajištění

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, rozhodnuto o jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu, doba trvání zajištění byla stanovena do 25. 8. 2024.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

2. Žalobce namítal, že v napadeném rozhodnutí absentují dostatečně odůvodněné a podložené úvahy vedoucí žalovaného k závěru, že nebude s příslušným orgánem veřejné moci spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří správní rozhodnutí o vyhoštění. Zdůvodnění nutnosti jeho zajištění předkládá jen málo relevantních důvodů a vysvětlení. Žalobce konstatoval, že žalovaný je povinen při rozhodování výslovně, přehledně a logicky vysvětlit, ze kterých konkrétních skutečností vyplývá obava, že se cizinec bude chovat do budoucna protiprávně, tedy jak konkrétně ohrožuje bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, a až na základě těchto pregnantně vyjádřených a pojmenovaných obav pak může učinit závěr, že je nezbytné přistoupit k zásahu do osobní svobody cizince. V této souvislosti odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 52 A 12/2023-38, z něhož citoval. Žalovanému vytkl, že v napadeném rozhodnutí naprosto absentuje jakékoliv odůvodnění toho, že žalovaný nevyužil žádného ze zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Jediným argumentem, který žalovaný v rozhodnutí k tomu uvedl, je ten, že nemá vazby na Českou republiku. Namítal, že ani v případě, že by se toto tvrzení zakládalo na pravdě, nestačila by samotná tato skutečnost ke zdůvodnění nevyužití mírnějších opatření místo omezení osobní svobody cizince. Prohlásil, že vazby na Českou republiku má. Žije zde jeho přítelkyně, s níž před svým zajištěním sdílel společnou domácnost v pronajatém bytě. Rovněž je mu blízká česká kultura, dokonce se zde i umělecky angažuje a rozvíjí svůj umělecký projekt. Rozhodování žalovaného nese znaky svévole a rozhodování na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Bez uvedení bližšího kontextu žalovaný v rozhodnutí uvedl, že cizinec nebyl v České republice nikde hlášen k pobytu. Žalobce uvedl, že se tak může domnívat, zda měl žalovaný tímto na mysli, že je proto využití zvláštního opatření nemožné. Tato úvaha, kterou žalovaný ani řádně nepředestřel, by jednak znamenala, že žádná osoba, které bylo uloženo správní vyhoštění, nedosáhne na uložení zvláštního opatření a jednak je mylná, neboť zákon o azylu nepresumuje pro uložení zvláštního opatření potřebu hlášené adresy pobytu. Zdůvodnění nemožnosti uložení jednotlivých druhů zvláštních opatření se žalovaný dotknul pouze okrajově. Oficiálním důvodem jeho zajištění má být existence oprávněných důvodů se domnívat, že podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. S tím nesouhlasí. Poukazoval na to, že aktivně vystupoval proti režimu, který v Bělorusku panuje a účastnil se např. hnutí „Kyber partyzáni“. V České republice ve svém snažení pokračoval, a dokonce poskytl i rozhovor České televizi, v němž rovněž brojí proti Lukašenkovu režimu. Poukázal na politický útlak, pronásledování, represe, zfalšovaná trestní řízení a zmanipulované soudní procesy v Bělorusku, kde už 3 roky probíhají represe. Nelze v žádném případě hovořit o účelovosti jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Naopak o ni skutečně stojí a má oprávněné obavy o své zdraví, život a důstojnost, neboť by mu v případě návratu do země původu hrozila skutečná a vážná újma na jeho základních právech. Další výhrady žalobce směřovaly k stanovení doby trvání zajištění, která byla dle žalobce určena v rozporu se zákonem. Žalovaný jej zajistil na maximálně možnou dobu. Poukázal na to, že délka zajištění přitom nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli. Ačkoli žalovaný stanovení doby zajištění zdůvodnil, není z odůvodnění rozhodnutí patrné, zda žalovaný zohlednil jeho konkrétní situaci. Při rozhodování o délce doby zajištění má žalovaný dbát oprávněných zájmů cizince a vyvarovat se nepřiměřenému zásahu do jeho soukromých práv. Délka zajištění pak musí být vždy transparentně a přezkoumatelně zdůvodněna.

3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož citoval a zdůraznil, že žalovaný na území ČR vědomě pobýval nelegálně bez jakéhokoli povolení k pobytu. Po ukončení předchozího správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany neoprávněně. Neoprávněného pobytu si byl přitom, jak výslovně uvedl, zcela vědom, neučinil však žádné kroky k legalizaci pobytu na území ČR. Žalovaný uvedl, že žalobce byl povinen učinit veškeré potřebné kroky k vycestování, včetně zajištění si cestovního dokladu a dalších případných potřebných náležitostí a následně opustit území ČR. Nepodnikl však pro své vycestování, jak vyplynulo z jeho výpovědi, naprosto žádné kroky a z území ČR nevycestoval. V souvislosti s jeho návratem do vlasti sdělil, že se návratu tam obává, neboť byl v roce 2020 v opozici. K tomu žalovaný uvedl, že žalobce byl dle svých vlastních slov ve vlasti naposledy před 5 lety, přičemž o mezinárodní ochranu požádal až v roce 2023 a správní orgán rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany v žádné formě. K tomu žalovaný doplnil, že jeho tvrzená činnost v roce 2020, pro niž se návratu do vlasti obává, byla posuzována v rámci předchozího správního řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce současně přiznal, že na území ČR nemá žádné rodinné vazby, naopak ve vlasti má rodinné příslušníky. Není v současné době v ČR nikde hlášen k pobytu. Na území ČR vykonával nelegálně pracovní aktivity, tedy nerespektoval kromě pobytových pravidel, ani pravidla upravující otázku zaměstnanosti cizinců na území ČR. Žalobce také uvedl, že je zdravotně v pořádku. O udělení mezinárodní ochrany opakovaně žalobce požádal až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. V rámci správního řízení dle zákona o pobytu cizinců z výpovědi žalobce přitom nevyplynulo naprosto nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR před jeho zadržením a umístěním do zařízení pro zajištění cizinců, resp. z jednání žalobce je zcela zřejmé, že svou opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou, a že pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám by tento krok v ČR nikdy neučinil. Předchozí řízení o mezinárodní ochraně bylo pravomocně ukončeno dne 3. 10. 2023. Žalovaný vyslovil názor, že přezkoumatelným způsobem uvedl jednotlivé skutečnosti z předchozí pobytové historie žalobce, ze kterých vycházel a které nenásvědčují tomu, že by se jednání žalobce mělo do budoucna zásadním způsobem měnit. V případě žalobce nelze přistoupit k uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu.
4. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 46a odst. 8 věty čtvrté, zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků nenavrhl nařízení jednání, a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 27. 2. 2024 č. j. KRPA-70101-11/ČJ-2024-000022-ZZC byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů, za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění cizince byla stanovena dle § 124 odst. 3 téhož zákona na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Důvodem zajištění žalobce byla skutečnost, že nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění na 2 roky dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 zákona č. 326/1999 Sb., ze dne 27. 1. 2023, vedené pod č. j. KRPA-36484-

15/ČJ-2023-000022-SV. Rozhodnutím ze dne 21. 3. 2023 č. j. KRPA-103308-11/ČJ-2023-000022-ZZC byl žalobce zajištěn do zařízení pro zajištění cizinců v Balkové za účelem správního vyhoštění. Žalobce však dne 28. 3. 2023 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Jeho řízení bylo vedené pod č. j. OAM-363/LE-BA01-2023. Rozhodnutím ze dne 15. 9. 2023 č. j. OAM-363/LE-BA01-ZA06-2023 mezinárodní ochrana žalobci nebyla udělena. Řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo pravomocně ukončeno 3. 10. 2023, kdy nabylo právní moci citované rozhodnutí správního orgánu. Proti rozhodnutí žalobce žalobu nepodal. Žalobce však nevycestoval z území a nadále zde pobýval. Ze správního spisu se dále podává, že žalobce byl veden v evidenci nežádoucích osob od 3. 11. 2023 do 3. 11. 2025. Součástí správního spisu je rovněž protokol o vyjádření účastníka řízení ze dne 27. 2. 2024, v němž žalobce kromě jiného sdělil, že rozhodnutí ze dne 27. 1. 2023 o uložení správního vyhoštění osobně převzal a byl mu vydán výjezdní příkaz č. GA281778 s platností do 19. 3. 2023. Do Běloruské republiky se obává vrátit, neboť byl v roce 2020 v opozici proti režimu. Na otázku, na jaké adrese se v současné době zdržuje, odpověděl, že se chtěl včera míněno od data sepsu protokolu, ubytovat, ale nestihl to. Chytila jej policie. Pokaždé bydlí jinde, jsou to ubytovny, vždy tam bydlí třeba týden. Žádnou stálou adresu nemá. V České republice nic nevlastní. Finanční prostředky k pobytu si zajišťuje brigádami. V Praze bydlí různě po ubytovnách, pobyt nikde nehlásil. Nemá doručovací adresu v ČR, nemá ani označenou domovní schránku, ani zvonek. Má jen minimální hotovost. Nemá nikoho, kdo by za něho složil kauci. Na dotaz, zda v České republice nebo v Evropské unii má nějaké příbuzné, příp. někoho z rodiny a jaké vazby to jsou, odpověděl, že nikoho tu nemá. Je rozvedený, děti nemá. Na dotaz, zda v České republice má nějakou osobu, kvůli které by ukončení jeho pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života nepřiměřené, odpověděl: ne, nikdo tady není. Na dotaz, zda sdílí v České republice společnou domácnost s občanem Evropské unie, odpověděl záporně. Na dotaz, zda požaduje vyrozumět o jeho zajištění nějakou jím určenou osobu zdržující se na území České republiky, odpověděl, že nepožaduje. V Bělorusku má matku, může se k ní vrátit, když bude muset. Je s ní v kontaktu. V Bělorusku byl naposledy před 5 lety. Cestovní pas nemá. Jeho platnost skončila, nový pas si nevyřídil. Korespondenční adresou je adresa jeho trvalého pobytu v Bělorusku. V České republice takovou adresu nemá, žije na ulici. Ze správního spisu dále plyne, že žalobce poté dne 28. 2. 2024 podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž neuvedl žádné důvody.

7. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 1. 3. 2024 č. j. OAM-309/BA-BA01-BA04-PS-2024 rozhodl, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu doba trvání zajištění byla stanovena do 25. 8. 2024. Žalovaný vyšel z výše uvedených zjištění a odkazem na ust. § 46a odst. 1, 2, 3, 4 a 5 zákona o azylu dospěl k závěru, že žalobce pobýval na území České republiky nelegálně bez jakéhokoli povolení k pobytu, po ukončení předchozího správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany neoprávněně. Tohoto neoprávněného pobytu si byl přitom, jak sám výslovně uvedl, zcela vědom a neučinil přitom žádné kroky k legalizaci jeho pobytu na území ČR. Žalovaný zdůraznil, že žalobce byl povinen učinit veškeré potřebné kroky k jeho vycestování, včetně zajištění si cestovního dokladu a dalších případných potřebných náležitostí a následně opustit území ČR. Nepodnikl však pro své vycestování, jak vyplynulo z jeho výpovědi – výše citované, naprosto žádné kroky a z území ČR nevycestoval. Zároveň přiznal, že na území ČR nemá žádné rodinné vazby, naopak ve vlasti má rodinné příslušníky, v České republice nikde není

hlášen k pobytu, na území ČR vykonával nelegální pracovní aktivity, tedy nerespektoval kromě pobytových pravidel ani pravidla upravující otázku zaměstnanosti cizinců na území ČR. Žalovaný hodnotil rovněž to, že o udělení mezinárodní ochrany opakovaně žalobce požádal až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný poukázal na to, že z výpovědi žalobce v rámci správního řízení dle zákona o pobytu cizinců přitom nevyplynulo naprosto nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším opakovaném podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR před jeho zadržením a umístěním do zařízení pro zajištění cizinců, resp. z jeho jednání je zcela zřejmé, že svou opakovanou žádost o mezinárodní ochranu podal toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou, a že pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám žalobce by tento krok v ČR nikdy neučinil. Žalovaný vyslovil přesvědčení, že v případě osoby, která palčivě pociťuje potřebu mezinárodní ochrany, přistoupí tato osoba k možnosti bezprostředně poté, co má k tomu příležitost. Žalobce však své podání učinil opakovaně až v souvislosti se svým zajištěním Policií ČR v zařízení pro zajištění cizinců, byť tak mohl během svého pobytu na území učinit již dříve, když jeho předchozí řízení o mezinárodní ochraně bylo pravomocně ukončeno dne 3. 10. 2023. Žalovaný uzavřel, že v případě žalobce má tak na základě výše uvedených skutečností jednoznačně za to, že opakované podání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany bylo motivováno pouhou snahou jakkoliv zmařit nucený návrat do vlasti. Žalovaný rovněž odkázal na relevantní judikaturu. Žalovaný vzal za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, z postupu žalobce je zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, a že s ohledem na jeho absenci jakýchkoli vazeb v ČR nelze v jeho případě rozumně předpokládat, že by své jednání změnil a respektoval byl zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil. Proto shledal naplnění podmínek ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný se dále zabýval dle § 46a odst. 5 zákona o azylu maximální délkou doby, na kterou bude žalobce po dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. K tomu uvedl, že třebaže považuje podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany za účelové, s ohledem na znění zákona o azylu, nebude na žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce aplikovat § 16 zákona o azylu, týkající se žádostí zjevně nedůvodných, konkrétně § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Konstatoval, že dle ustálené judikatury krajských soudů i NSS by mohla být žádost zamítnuta podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu výhradně tehdy, pokud žadatel jako jediný důvod své žádosti uvedl právě snahu vyhnout se realizaci vyhoštění, vydání nebo předání či je zdržet. Vzhledem k tomu, že žalobce může v průběhu správního řízení ke své žádosti o mezinárodní ochranu uvést jiné důvody, nelze v tuto chvíli vyloučit, že jeho žádost bude nezbytné posuzovat standardně, tj. z hlediska případného naplnění podmínek § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Proto stanovil pro dobu trvání zajištění žalobce maximální zákonem stanovenou lhůtu 180 dnů, tedy v délce základní lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany dle § 27 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, který tuto stanoví na 6 měsíců. V souladu s § 46a odst. 1 písm. e) a § 46a odst. 4 zákona o azylu vzhledem k uvedenému bude žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců nejdéle do 25. 8. 2024.

8. Podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo

v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

9. Skutečnost, že účelem § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je „zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu“ Nejvyšší správní soud potvrdil např. v rozsudcích č. j. 1 Azs 349/2016-48, č. j. 4 Azs 9/2017-31 nebo č. j. 10 Azs 284/2016-35. Pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, tj. na základě objektivních okolností spočívajících zejména v předchozím jednání cizince, existují oprávněné důvody se domnívat, že podání žádosti bylo pouze účelové, je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření (viz rozsudek č. j. 1 Azs 349/2016-48). Byť žádný z důvodů zajištění zcela nevylučuje využití zvláštních opatření, důvody pro zajištění a důvody znemožňující uložení zvláštních opatření, nejsou na sobě zcela nezávislé. V této souvislosti lze odkázat také na závěry rozšířeného senátu vyslovené v usnesení NSS ze dne 28. 2. 2017 č. j. 5 Azs 20/2016-38, podle kterého možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění, konec citace. Soud poznamenává, že je nerozhodné, že se uvedené usnesení vztahovalo ke vztahu zvláštních opatření a zajištění podle zákona o pobytu cizinců, neboť mezi těmito instituty je v obou zákonech zcela zjevně logická vazba. Dále je třeba zdůraznit, že zvláštní opatření jsou zamýšlena jako mírnější alternativa k důvodům zajištění. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření proto nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Zvláštní opatření lze proto považovat za účinná, pokud lze jimi dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky – bez fyzického zajištění žadatele (viz rozsudek NSS č. j. 1 Azs 349/2016-48). Nejvyšší správní soud rovněž setrvale judikuje, že při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření jako mírnější alternativy k zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, nelze odhlížet od důvodu zajištění a toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo (viz např. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 349/2016-48). Přestože v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu není možné alternativní uložení zvláštních opatření paušálně vyloučit, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince (viz usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 5 Azs 20/2016-38). Zároveň je třeba nepochybně dbát na to, že zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti.
10. Soud souhlasí se závěry žalovaného, že uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, kterými se rozumí rozhodnutím Ministerstva vnitra uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené, že uplatnění zvláštních opatření by v posuzované věci nebylo účinné, přičemž v napadeném rozhodnutí se žalovaný

dle názoru soudu v dostatečné míře vypořádal s nemožností aplikace uvedených zvláštních opatření. Žalobce naprosto nerespektoval právní řád České republiky i jemu uložené povinnosti, včetně povinnosti vycestovat z území České republiky poté, co bylo pravomocně ukončeno předchozí řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, zajistit si cestovní doklad a vycestovat, přičemž pro své vycestování žalobce nepodnikl žádné kroky. Je zřejmé také jeho zcela účelové jednání spočívající v tom, že mezinárodní ochrany se začal opětovně domáhat až po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným. Z výše citovaného obsahu rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že žalovaný hodnotil konkrétní skutkové okolnosti týkající se žalobce, jeho dosavadní chování, pobytovou historii a respektování veřejnoprávních povinností. Zároveň ve věci nevyšly najevo žádné další okolnosti, zejména okolnosti svědčící o účinnosti zvláštních opatření, které by žalovaný byl povinen zvážit a neučinil tak. Námitky žalobce, že má vazby na Českou republiku, žije zde jeho přítelkyně, se kterou před svým zajištěním sdílel společnou domácnost v pronajatém bytě, jsou zcela v příkrém rozporu s obsahem správního spisu. Jak rovněž výše citováno z protokolu o podání vysvětlení z 27. 2. 2024, žalobce výslovně uvedl, že „pokaždé bydlí jinde, jsou to ubytovny, bydlí tam třeba týden, žádnou stálou adresu nemá, v České republice adresu nemá, žije na ulici, v České republice nemá žádnou osobu, kvůli které by ukončení jeho pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života nepřiměřené, nikoho tu nemá“ a na dotaz správního orgánu, zda požaduje vyrozumět o jeho zajištění nějakou jím určenou osobu zdržující se na území České republiky, odpověděl, že nepožaduje. Korespondenční adresou je jeho adresa trvalého pobytu v Bělorusku, tam má matku, může se k ní vrátit. Soud ve shodě s žalovaným zastává názor, že jednání žalobce svědčí o nerespektování právních norem a účelovosti, přičemž nelze rozumně předpokládat, že by své jednání náhle změnil a respektoval uložená zvláštní opatření. Ve shodě s žalovaným i dle názoru soudu je nesporné, že žalobce podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v návaznosti na své zajištění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců.

11. Krajský soud přisvědčil v otázce neaplikace zvláštních opatření v případě žalobce závěrům žalovaného, který opřel své rozhodnutí o to, že žalobce se na území ČR nacházel nelegálně. Soud opakuje, že důvodem, pro který žalovaný dospěl k závěru o neúčinnosti zvláštních opatření, bylo nerespektování právního řádu a účelovost žalobcova jednání. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 420/2018-32, č. j. 7 Azs 41/2019-24. Soud má za to, že žalovaný se možností aplikace zvláštních opatření zabýval v komplexním pojetí individuální situace žalobce a své závěry dostatečně odůvodnil. Žalovaný se vypořádal řádně se všemi klíčovými individuálními okolnostmi žalobcova případu.
12. Soud uzavírá, že žádné z žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Skutkový stav lze mít podle názoru soudu za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu. Žalovaný vycházel především z vlastní výpovědi žalobce a ze zjištění Policie České republiky. Rozhodnutí žalovaného je taktéž přesvědčivě odůvodněno podle požadavku § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu. Soud proto žalobu vyhodnotil jako zcela nedůvodnou a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.
13. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 27.03.2024

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně